

Johana Fundová

Hezký, ale narovnej se!

Hezký, ale narovnej se!

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.bizbooks.cz
www.albatrosmedia.cz

Bizbooks®

Johana Fundová
Hezký, ale narovnej se! – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Hezký, ale narovnej se!

**BizBooks
Brno, 2021**

Hezký, ale narovnej se!

Johana Fundová

Duben
2000

ANETA

Podívám se na svoje digitálky. 13:37. Respektive 13:37:24, protože hodinky ukazují přesnej čas včetně vteřin. Dostala jsem je na konci ledna k jedenáctým narozeninám a měla jsem z nich děsnou radost. Holky ve třídě mi sice tvrdí, že digitální hodinky jsou spíš pro kluky, ale mně to je jedno. Filip, starší brácha, je dostal k Vánocům a já jsem si je od té chvíle přála taky. Strašně mě baví na nich kontrolovat čas. Povyhrnout si rukáv, podívat se, kolik je hodin, a připadat si při tom neskutečně dospěle. Digitálky totiž nejsou pro žádný malý holky.

Každý den, když po škole čekám na autobus, doufám, že se mě někdo zeptá, kolik je hodin.

„Dobrý den, slečno, řeknete mi prosím přesný čas?“

Vyhrnu rukáv, podívám se na hodinky a trochu při tom nakloním ruku – aby bylo jasné, že nemám žádný obyčejný ručičkový – a oznámím čas na vteřinu přesně.

„Třináct hodin třicet sedm minut dvacet čtyři sekund.“

Jenže to se zatím nestalo.

Na zastávce dneska stojí sedm lidí, ale nikoho nezajímá, kolik je. I tak si rukáv trochu povytáhnou, kdyby přece jen náhodou. V tu chvíli se ale ozve skřípění brzd, což znamená jediný – autobus je už za rohem. Za pár vteřin přijede do zastávky, zabrzdí, a než otevře dveře, vždycky udělá takovej zvuk, kterej mi připomíná zafunění nějakýho obřího zvířete. Je jasné, že vevnitř se na čas taky nikdo ptát nebude, protože hodiny tam jsou, a dokonce taky digitální, hned za řidičem. Ačkoliv teda ukazují jen minuty, ne vteřiny jako moje hodinky.

Mířím k okýnku a doufám, že si vedle mě nikdo nesedne. Hlavně žádnéj důchodce. Sto dvacet čtyřkou totiž odpoledne jezdí strašně moc starejch lidí, který nechťej sedět u okna, protože jsou pomalý, mají milion tašek a chťej kvůli tomu bejt co nejbliž dveřím. Jenže já to nesnáším, mám potom strach, že když si vedle mě nějakýj důchodce sedne, tak to budu já, kdo nestačí vystoupit, protože tý bábě nebo

dědkovi bude zase hrozně dlouho trvat, než dá pryč všechny ty svoje tašky a hole a další věci. Jak ho mám pak v tý rychlosti jako překročit? Takže když si vedle mě přece jen důchodce sedne, tak ho pro jistotu začnu překračovat už o zastávku dřív, než je Ryšánka, což je moje zastávka, abych to stihla a mohla prostě v klidu a včas vystoupit. Ale to pak na mě zase všichni v autobuse koukají a určité si říkají, proč už stojím dopředu, takže když se to stane, tak radši vystoupím rovnou o zastávku dřív. Tyhle starý lidi totiž nemají nic jinýho na starost než sledovat ostatní. Kdyby se aspoň zeptali, kolik je hodin, ale ne, oni jen zírají a překážej s taškama a holí, to je všechno, co umí.

Když neprší, tak mi tolik nevádí vystoupit dřív, aspoň se projdu. Horší to ale je, když je zima. Máma mi kupuje samý tlustý svetry, ze kterejch mi elektrizujou vlasy, a to nesnáším snad ještě víc než důchodce. Vlasy se mi pak přilepí na obličej a zároveň lítají kolem hlavy a nejde s tím nic dělat, jediné kdybych měla po ruce vodu a mohla je trochu namočit, ale to pomůže stejně jen na chvíli. Takže radši svetr nenosím vůbec, schovám ho do batohu a přes tričko si na cestu ze školy nandám jen bundu. Jenže když pak musím jít zastávku navíc pěšky jenom v bundě bez svetrů, tak to už mi celkem zima je a v duchu si říkám, že jsem radši měla sedět a toho důchodce s taškama zkusit rychle překročit až normálně na Ryšánce.

Když je hezky, tak si cestu pěšky užívám. Domů i tak dorazím maximálně ve čtvrt na tři a Divoký anděl, moje nejoblíbenější telenovela, začíná až v půl třetí, takže ji v pohodě stíhám. Teda pokud není čtvrtek a nemusím jít na kreslení. To pak stíhám jen půlku, protože kreslení začíná ve tři, jenže cesta trvá skoro dvacet minut. Problém je, že druhá půlka dílu je vždycky zajímavější a úplně nejnapínavější je samozřejmě konec. Ve škole si další den všechny holky povídají o tom, jak to včera skončilo, takže já pak musím předstírat, že jsem viděla celej díl, nadšeně se smát a přikyvovat, když Nela se Zuzkou probírají, jak to dneska asi bude pokračovat. Byl by trapas, kdybych přiznala, že jsem musela na kreslení. Zuzka totiž na žádný kroužky chodit nemusí a Nela má sice dvakrát týdně kytaru, ale až od pěti, takže všechny

dobrý seriály odpoledne stíhá. Já kromě kreslení musím chodit ještě na flétnu a na tenis.

V poslední době chodím na kreslení pozdě skoro pořád. Chci totiž vědět, jestli Ivo s Milagros už konečně začne chodit, ale oni se stejně většinou ani nepolíbí, jen k sobě nakloněj hlavu, díl skončí v tom nejlepším a ozve se závěrečná znělka, aby se diváci těšili na pokračování. Když takhle zůstanu doma, abych díl viděla až do konce, musím potom půlku cesty na kreslení utíkat a při tom vymyslet, proč jdu pozdě. Naštěstí mě často napadne nějaká výmluva, třeba že mi utekl pes nebo že se nám ve škole protáhla odpoledka. Učitelce na kreslení to není divný, nijak se nevyptává a nešťourá do toho, že žádnýho psa ve skutečnosti nemám a že odpoledky v pátý třídě nejsou, vždyť přece bývají až od druhýho stupně, to ví snad každý.

Dneska ale kreslení nemám, až tenis od půl pátý, navíc vedle mě nesedí žádný duchodce a zejtra už je čtvrtek, to jsou jen dva dny do víkendu. Prostě paráda. Protože je hezky, tak si řeknu, že bych stejně mohla vystoupit o zastávku dřív a jít domů svou oblíbenou cestou, kolem takovejch barevnejch rodinných domků, který vypadají jak z kreslenýho seriálu. Cestou obvykle zazvoním na pár zvonků, rychle trochu pouteču, ale pak jdu schválně pomalu a dělám, že jsem to nebyla já. Je to super trik, kterej jsem sama vymyslela. Kdyby někdo z okna viděl utíkající holku, tak mu hned bude jasný, že zvonila ona. Ale když uvidí holku, která jde pomalu, tak ho ani nenapadne, že bych to mohla bejt já. A navíc teď s těma digitálkama stejně už vypadám dospěle, takže by si to ani nikdo myslet nemohl, protože člověk s digitálkama je už dost starej na to, aby dělal tyhle hlouposti.

Vystoupím dřív, ale tentokrát zazvoním jen na dva zvonky, nemám na to dneska moc náladu, radši se chci zastavit v obchodě, kde si koupím zmrzku. Jestli si někdy připadám ještě víc dospěle než s digitálkama, tak je to právě v samošce, když jdu sama a mám v kapse svoje vlastní peníze. Dneska se už od velký přestávky těším na to, že si koupím nanuk Kaktus. Je totiž takovej ten první opravdovej jarní den, kdy je hezky a vy ani nemusíte mít bundu, já ji teda mám, ale rozepnutou,

protože na sobě nemám ten kousavej svetr, ale bez bundy i svetru by mi asi už trochu zima byla.

Na Kaktusu mám nejradši horní část, zelenou polevu, která má v sobě praskací kousky, který v puse dělají legrační zvuk. Kaktus chutná podobně jako dvoubarevný vodový nanuky z Family Frostu, ale má navíc právě tu polevu, která najednou celý tý vodovce, jak s Nelou říkáme vodovejm nanukům, dává jinej rozměr. Doma většinou neříkám, že jsem si odpo koupila nanuk, protože proč taky? Se svým kapsným si můžu dělat, co chci. Většinou ho utratím buď v tomhle obchodě, anebo ve školním bufetu, kterej je ve druhým patře, v bývalým kabinetu. Otevřeli ho teprve letos a prodávají v něm různý sušenky, bonbony, ale i takový ty sladkosti, co mívají v cukrárnách, třeba ufo z jedlýho papíru, uvnitř kterýho je sladkokyselej prášek. Kromě sladkostí mají i obložený housky, ale ty jsem si nikdy nekoupila, protože o přestávkách mívám většinou chuť na sladký. Housky si tam kupujou kluci z druhýho stupně o velký přestávce nebo odpoledne, když má teda bufet ještě otevřeno, v pátek totiž zavírají už před obědem.

Taky s Nelou občas utrácíme peníze za colu z automatu, který jsou ve škole dva – jeden je v prvním patře a druhej ve čtvrtým. Vždycky si pak sedneme na schody, a to je taky moment, kdy si připadáme dospěle, protože pít colu rovnou z lahve, anebo ještě líp z plechovky, to je prostě hustý. Nejlepší je, když sedíme na schodech, pijeme colu z plechovky a jdou kolem kluci z druhýho stupně a kouknou se na nás. Vždycky si s Nelou říkáme, že snad ani nemůžou uhodnout, že jsme teprve v pátý třídě.

Někdy, když colu vypiju rychle, mám takovej divnej pocit v rukou, ale ten za patnáct minut zmizí a je mi zase dobře, takže to za to stejně stojí. Nejhorší ale je, když vám automat sežere dvacku, kterou do něj hodíte. Děje se to jen u dvacetikorun, aspoň si to s holkama myslíme, protože u desetikoruny ani pětikoruny se nám to zatím ještě nikdy nestalo. Vy si pak můžete jít stěžovat třídní nebo učitelce, která má dozor, ale ty s tím nic nenadělají, takže vám nezbyde, než se na to vykašlat a smířit se s tím, že jste přišli o dvacku, což je ještě o pět korun

víc, než by stála jedna půllitrovka coly. Letos se mi to stalo už třikrát a Nele dvakrát. Colu sice občas prodávají i v bufetu, ale to je nuda, protože není vychlazená a vůbec prostě není tak dobrá, jako když si ji koupíte v automatu.

Ten bufet si otevřely dvě učitelky, který učí na druhým stupni. Jedna matiku a tělák, druhá zemák. Prodávají v něm, když maj zrovna volno, asi si chtějí něco přivydělat, nevím. Ale působí divně, když na vás jednu přestávku na chodbě řvou, ať neběháte, a druhou přestávku se vás v bufetu ptají: „Co to bude?“ Když jsem o bufetu vyprávěla doma, tak rodiče byli celkem našťavaný a říkali, že učitelky mají učit, a ne prodávat dětem pitomosti.

Kromě sladkostí, obložených housek a Coca-Coly taky prodávají i nějaký věci z keramiky. Hrníčky a tak. Jedna z těch dvou učitelek totiž po škole vede keramické kroužek. Jenže kdo by si o přestávce jen tak kupoval hrníček? Koupila jsem ho jenom jednou, mámě k Vánocům, připadalo mi to totiž jako dobrý nápad. Koneckonců, co jinýho bych jí měla dát? Byl glazurovaný a stál skoro devadesát korun. Jenže ona si ho pak ani nikam nevystavila, nejdřív se sice tvářila nadšeně a ptala se mě, jestli jsme ho vyráběli během výtvarky. Tak jsem jí řekla, že ne, že je koupenej v bufetu. A máma pak už nadšená nebyla vůbec, zastrčila ho dozadu do skříňky a řekla mi, že příště bude radši, když jí takovejhle hrníček vytvořím sama. Mně to bylo celkem jedno, stejně bych takovej hrníček udělat nedovedla a o pracovní výchově ani o výtvarce jsme nikdy nic z keramiky nedělali. Líto mi ale bylo těch devadesát korun, za který by se bejvalo dalo pořídit devět plechovek coly.

Když tak přemejšlím nad bufetem, napadne mě, jestli nějaký bude i na gymplu. V září totiž odcházím na osmiletý gymnázium, takže jsem tu poslední dva měsíce. Moc se ale netěším, protože se pak budu s Nelou vídat jen odpoledne a už si nebudeme moct společně o přestávce sednout na schody, popíjet colu z plechovky, čekat, až kolem půjdou kluci z druhýho stupně, a dělat ve škole společně všechny tyhle věci, který nás baví. Já vlastně druhý stupeň vůbec nezažiju, protože na gymplu půjdu do primy, takže budu zase nejmladší. Celejch pět

let jsem se těšila, až budu na druhým stupni a budu se spatra koukat na prvňáky a na druháky. Místo toho se ale budou zase spatra koukat na mě, a to dokonce mnohem starší lidi, protože v oktávě jim je už osmnáct, některým dokonce devatenáct, ty jo! To už jsou šíleně dospělý a můžou si dělat, co chtěj, rodiče jim do ničeho nemluví, můžou vykoupit třeba půlku bufetu, pít colu k snídani, prostě cokoliv, protože jim nikdo nic nezakazuje. Nemusejí chodit na žádný kreslení nebo flétnu a omluvenky si píšou sami. To musí bejt super.

Jediný, na co se na gymplu těším, je mobil. Táta mi totiž slíbil, že když budu mít na prvním vysvědčení dobrý známky, tak mi ho koupí. Nejdřív jsem chtěla Alcatel, protože má parádní tvar, malou anténku a Jirka ze šestý ho má a všichni mu ho závidí. Jenže můj táta má Nokii, na který občas můžu hrát hada, a to mě strašně baví, tak jsem se rozhodla, že Nokia bude lepší. Dan, kterej sedí v poslední řadě, byl první ve třídě s vlastním telefonem, dostal ho na podzim po tátovi. Teď už má mobil i Vojta a Zuzka. Ve škole by ho sice správně měli vypínat, ale stejně to nedělají, jen ho dají na potichu.

Nejhorší je, že z tý nový školy asi nebudu odpoledne stíhat seriály, protože tam jsou skoro každéj den odpoledky, a navíc mi to potrvá domů dýl. Říkala jsem to mámě, jenže ji to vůbec nezajímalo. Odpověděla mi, jestli jsem se jako nezbláznila, že řeším seriály, a ať takovou blbost radši vůbec neříkám tátovi. Ne, to jsem se fakt nezbláznila. Ta nová škola je úplně jinde než tahle, takže budu cestou domů přestupovat, což teď nemusím. Budu muset jet autobusem nejdřív na Nemocnici Krč a tam přestoupit na jinej. Ono jde přestoupit i na Kačerově, jenže máma nechce, abych přestupovala tam, protože na Kačerově se na druhou stranu silnice dá dostat jedině podchodem, a to ji děsí.

„Ne aby tě to, Anetko, napadlo! Přestupovat budeš pokaždý u nemocnice, slyšíš mě?“

„Jasně, že jsem tě slyšela, když mi to říkáš asi po stotisící padesátý sedmý, mami.“

„Tak rozumíš mi?“

„Ne.“

Mámu tahle odpověď strašně vytočila a začala na mě ječet, že jestli někdy zjistí, že chodím podchodem, tak žádněj mobil nedostanu. To mě celkem vyděsilo, protože já mobil fakt chci, tak jsem jí slíbila, že přestupovat budu jedinečně u nemocnice. Takže si musím dávat pozor, aby to nezjistila. Je hrozně háklivá na to, když chodím někam sama, a pořád se o mě bojí. Před dvěma lety se u nás ve škole ztratil jeden kluk, Honza Nejedlý, byl z vedlejší třídy, z béčka. Já jsem se s ním nekamarádila, znala jsem ho jen od vidění, ale Mirek ze třídy s ním po škole chodil na fotbal. Ztratil se jednou odpoledne dole v Podolí, když šel ke kamarádovi hrát počítačový hry.

Bylo to tehdy každý den ve zprávách a všude v novinách, jenže se do dneška nenašel. Asi měsíc potom, co se to stalo, jsme jednou s Nelou zahlídly jeho rodiče ve škole. Šli po chodbě s ředitelem a jeho máma měla úplně rudý oči a propadlý tvář. Vypadala jak z nějakýho hororu nebo z Akt X, na který se občas s Filipem tajně koukáme, zároveň jsem se na ní ale nemohla přestat dívat. Já bych nepoznala, že to jsou oni, ale seděli jsme ten den na obědě s Mirkem a on říkal, že mají dneska do školy dorazit vyzvednout si Honzovy věci jako třeba sešity, oblečení na tělák a tenisky. Nela do mě pak na chodbě šťouchla, koukej, to je ta jeho máma, prej ji včera viděla ve zprávách.

Moji rodiče byli v té době strašně vystrašení, máma mě radši začala každý den ze školy vyzvedávat, a když mě odvedla domů, vrátila se do práce. Ale měli to tak i ostatní spolužáci ve třídě, docela se to řešilo a pak do školy přišla i nějaká ženská, která nám vyprávěla, jak se máme chovat, když na nás na ulici začne mluvit někdo cizí a bude nám něco nabízet. Nikoho to moc nezajímalo a Mrázová, naše třídní, na nás furt křičela, ať dáваме pozor, jenže byla poslední hodina a navíc pátek, takže jsme se už těšili domů.

Nemocnice Krč je hlavně naprosto nejnudnější zastávka, na který se nedá nic dělat. Stojí tam trafika a budka, kde prodávají hranolky, a pak je vedle ještě jedna menší trafika a stánek s kytkami, ale to je tak všechno, jinak tam fakt vůbec nic není. Minulej tejden jsme to tam totiž důkladně prozkoumaly s Nelou. V pátek po škole jsme se jely

podívat na Nemocnici Krč a potom i na Kačerov. Kdyby se to dozvěděla máma, tak mě zabije.

Nejdřív jsem Nele ukázala, kam budu chodit do školy, a na cestě zpátky jsme vystoupily u nemocnice, daly jsme si napůl hranolky s tatarkou a pak jsme se popovezly jednu zastávku autobusem na Kačerov. A to je fakt mnohem zábavnější místo, protože tam jezdí i metro. Dokonce tam prodávají i párky v rohlíku, rovnou jsme si s Nelou každá jeden koupily. Já s hořčicí i kečupem, tuhle kombinaci mám nejradši, ale vždycky se to stydím říct, protože se bojím, že prodavačka bude našťvaná, když budu chtít oboje. Ale tehdy, když vedle mě stála Nela, jsem si řekla o obojí, protože jsem se před ní chtěla ukázat, že jsem hustá.

Kromě parku v rohlíku je vedle ještě jeden stánek s jídlem, ale ten nás moc nelákal. Měli nějaký hamburgery, ne takový jako v Mekáči, ale takový jakože domácí, vypadaly prostě divně. Pak tam stojí taky velká čtvercová fontána, úplně jiná než takový ty starý kulatý fontány na náměstích. Sice z ní neteče voda a je plná odpadků, ale to nevadí, protože se dá vylézt na její okraj a obcházet ji dokola, když na ní teda nikdo nesedí. S Nelou jsme ji obešly snad patnáctkrát. To na Nemocnici Krč může člověk leda tak stát pod přístřeškem a čekat na autobus, což je děsná nuda. Na Kačerově je i malá samoška a celkově se tam prostě dá dělat mnohem víc zábavnejch věcí.

Dokonce ani ten podchod není tak strašidelný, jak máma tvrdila. S Nelou jsme tam šly a nikdo divnej v něm nebyl. Akorát to tam smrdělo a byla v něm celkem tma, tak jsme si chvíli prohlížely nasprejovaný obrázky, který nás za pár minut přestaly bavit. Vůbec to nebylo tak dobrodružný, jak jsme si představovaly, je to prostě obyčejnej smradlavej podchod, takže nechápu, proč z něj máma dělá takový haló. Ale stejně o tom doma říct nemůžu, budu muset předstírat, že jsem na Kačerově ještě nikdy nebyla. Máma by se zbláznila jak kvůli tomu podchodu, tak i kvůli chození po fontáně. Párek v rohlíku by jí byl asi jedno, ale stejně by řvala a ještě bych příští rok nedostala mobil.

V tuhle chvíli ještě netuším, že podchodem nakonec budu od září chodit tajně skoro každý den. Ani to, že hned v primě si při obcházení fontány zlomím ruku a máma na mě kvůli tomu bude strašně křičet. Párek v rohlíku si budu kupovat nejmén dvakrát tejdně a o pár let později se na Kačerově taky poprvý opiju, když si v tý samošce se spolužákama koupíme láhev vaječňáku a griotku. Na Kačerově si taky v sekundě poprvý koupím cigarety a prodavač se mi bude smát, protože mu budu tvrdit, že chci „Spartky“, nebude totiž tušit, že „Sparty“ a „Startky“ jsou dvě různé značky. A Nemocnice Krč? Tam budu přestupovat jediňe, když dostanu chuť na hranolky anebo když bude hodně přšet. Teď ale nic z toho ještě nevím a jsem z gymplu celkem nervózní.

Máma se mi snažila namluvit, že si určité rychle najdu nový kamarády a že to celkově bude lepší než základka. Jenže já jsem si během přijímaček všimla, že tam nemají ani automat na colu, protože je to dost malá škola, prej rodinnýho typu, říká máma, takže od září už žádný limonády a možná ani ten bufet ne, kdo ví.

KRYŠTOF

Mirek mi poklepe na rameno a podá mi několikrát přeloženej papírek.

„Od Petra,“ pošeptá mi do ucha tak, aby ho Mrázová neslyšela. Ona totiž slyší snad úplně všechno, takže si při testech nebo zkoušení nemůžeme radit. Na druhou stranu ale blbě vidí, takže když si vyrobíme tahák, tak si ho skoro nikdy nevšimne. Já si ho většinou píšu na ruku a Mirek, kterej sedí vedle mě, si ho dává do penálu. Má totiž takovej velkej, třípatrověj, takže si většinou tahák schová do prostředního patra tak, aby koukal jen kousek. Ten si pak případně povytáhne. Mně taháky na ruce vyhovujou, akorát předtím musím sehnat propisku, která dobře píše, anebo fix, ale ten jde zas špatně umejt a člověk pak musí ruku dlouho drhnout mejdlem. Tady ve třídě máme mejdlo nad umyvadlem v takový síťce, což nesnáším. Je totiž vždyccky celá ulepená a olezlá, protože ji podle mě vyměňujou jen na začátku školního roku nebo novýho poletí.

Rozbalím papírek se vzkazem. *„Půjdeš s náma dneska odpo hrát pogy? Sraz ve tři u Dana.“*

Je mi hned jasný, že pogy hrát nepůjdu. Žádný už totiž nemám. Teda, mám asi čtyři, který mi zbyly z minulý hry, ale to bych se ztrapnil snad ještě víc, protože Dan má celý dvě plný tuby a do každý se jich vejde asi padesát. Já jsem před dvěma tejdnama většinu prohrál. Ptal jsem se mámy, jestli mi koupí aspoň jedno nový balení, kde jich je deset, ale prej na tyhle blbosti nemá peníze. Táty se ptát nechci, stejně jsem ho naposledy viděl před dvěma měsícema, v únoru. Jsme domluvený, že se budeme vídat jednou za dva tejdny, ale v březnu tvrdil, že je nemocnej, a nepřišel dokonce, ani když měl Jenda narozeniny. První víkend v dubnu se neozval vůbec. Před pár dny zavolal a řekl, že se uvidíme v sobotu, že si nás vyzvedne dopoledne v deset hodin před domem. Tak se ho na ty pogy možná přece jen zkusím zeptat.

„Nemůžu, odpoledne máme návštěvu. Tak příště,“ napíšu na papírek, dvakrát ho přeložím, až je z něj malej čtvereček, a podám ho

zpátky Mirkovi, aby ho poslal Petrovi. Ten si mou odpověď přečte, ale ani se na mě neotočí, papírek zmuchlá a hodí ho na zem pod sebe. Něco zašeptá Danovi a ten se zasměje.

„Čemu se to smějete, pánové?“ ozve se najednou Mrázová a podívá se směrem k našim lavicím. „Já se chci taky pobavit.“

Mlčím. Mirek, Petr i Dan taky. Otočím se na Petra a ten kopne do shozenýho papírku s mou odpovědí, kterej tak letí přes půl třídy až k oknům. Mrázová se vrátí zpátky k tabuli.

Jakmile zazvoní, tak se všichni předbíhají, kdo bude dřív na chodbě, protože je poslední hodina. Na oběd se vykašlu, a protože je dneska venku hezky, tak si v šatně strčím bundu do baťohu a na cestu si nechám jenom mikinu. Bydlím jen pár minut od školy, takže bych to zvládnul i v tričku. Je výhoda bydlet takhle blízko, protože když si něco zapomenu, můžu se pro to vrátit domů a za chvíli jsem zpátky ve škole. Jednou jsem si doma nechal dokonce celej baťoh. Mrázová se mě ptala, jak se mi to mohlo stát, ale já nevěděl. Možná, že kdybych bydlel dál, tak se mi to nestane. Tak jsem rychle běžel domů, kde už za dveřma do bytu stála máma, v ruce držela můj baťoh a usmívala se. „Že ty sis tu něco zapomněl?“ Já se taky smál a byla to nakonec hrozně fajn chvíle. Teď už si ani nevybavím, kdy se máma naposled takhle usmívala.

Předtím, než od nás táta na podzim odešel, tak se pořád hádali, snad každej den. Vždycky mě to v noci vzbudilo a pak jsem hrozně dlouho nemohl usnout, protože jsem přemýšlel nad tím, jaký to bude, až od nás odejde. Oni o tom sice nemluvili, ale mně to bylo jasné – jakmile se rodiče začnou hádat, tak to většinou skončí tak, že se rozvedou. Mirek má rozvedený rodiče a říkal, že přesně takhle to začalo u nich, že na sebe jeho rodiče pořád ječeli. A většinou to prej bejvá táta, kdo se odstěhuje pryč. Takže když se ty hádky opakovaly skoro každej večer, tak jsem začal přemýšlet, jak často si mě asi budou střídat, jestli si třeba táta pořídí byt někde blízko nás. Napadlo mě, že by to bylo super, protože bych si pak mohl vybírat, jestli budu jeden večer u mámy a druhý třeba u táty.

Čím častěji jsem si to ale představoval, tím víc mi to bylo líto. Co když si mezi nima budu muset vybrat? Jak to budu moct tomu druhému udělat? Říkal jsem si, že máma je sice občas otravná, třeba když hned po příchodu z práce chce, abysme si šli s Jendou udělat úkoly, ale bylo by jí určitě hrozně líto, kdybysme s ní nebydleli. Vždycky když jedeme na víkend k babičce do Mělníka, tak pak v neděli říká, jak se jí hrozně stýskalo a že ten víkend trval snad měsíc a že už nás nikdy pryč nepošle. Ale s tátou je zas často legrace. Když jsme s ním sami doma, můžeme dělat věci, který máma nerada vidí, třeba si dát lžici samotného granka bez mlíka. A tátovi to je jedno, on se vždycky směje a ochutná taky.

Jednou se rodiče výjimečně večer nehádali, jen při večeři, ale máma pak šla brzo spát a táta se díval na televizi a vypnul ji až chvíli před půlnocí. Slyšel jsem to, protože puštěná televize je slyšet až k nám do pokoje, ale na to jsem zvyklej, takže mi to nevádí. Ten večer jsem nemohl usnout, protože jsem zase přemejšlel, jaký to bude, až zůstaneme doma bez táty. Bylo mi z té představy strašně smutno, snad jako nikdy předtím. A jak mi to bylo tolik líto, tak jsem tehdy šel za nima do ložnice a lehnul jsem si mezi ně. Oba se vzbudili, protože naposledy jsem takhle k nim do postele přišel, když jsem byl o dost mladší.

Když jsem ležel mezi nima, nevěděl jsem, ke komu se otočit čelem a ke komu zády, protože je mám rád oba dva stejně. Nakonec jsem se ale otočil k tátovi, protože mi v tu chvíli přišlo, že ho tím třeba udržím doma. Když uvidí, že ho mám tolik rád, tak se přestane s mámou hádat a všechno zase bude dobrý. Jenže ani ne za měsíc, na začátku prosince, se táta fakt odstěhoval. Od té doby spí máma v ložnici sama a já někdy přemejšlím nad tím, jestli jí to tehdy bylo líto, že jsem se otočil k tátovi, a ne k ní. Jenže já to tak nemyslel, chtěl jsem jí pomoci. A stejně to k ničemu nebylo.

Jakmile se táta odstěhoval, najednou to doma bylo hrozně divný. Nikdo se sice nehádal, jenže máma místo toho furt jen brečela a přestala vařit večeře, přitom předtím jsme večeřeli každej den dohromady. Začala nám ráno dávat peníze, ať si něco na večer koupíme. Většinou si kupuju sýrovej rohlík nebo toasty a někdy taky mraženou

pizzu. Nakupuju i pro Jendu, protože nám máma dává peníze dohromady, ale já jsem starší, tak to mám na starost. Když máma přijde z práce, tak už jsme většinou najedený a ona si jde rovnou lehnout a ani se neptá, jestli máme hotový úkoly, je jí zničehonic všechno úplně jedno.

Pár dnů před Vánocema jsem si všimnul, že je v předsíni ještě pořád pověšenej tátův černej svetr. Hrozně mi ho najednou připomněl, protože voněl úplně jako on. Čuchal jsem k němu a připadalo mi, jako by tam táta zase byl, jako by se s mámou nikdy nehádali a on se pryč vůbec neodstěhoval. Šel jsem si sednout na sedačku, pustil jsem si televizi a tím svetrem jsem se přikryl. Vánoce jsem měl vždycky rád a na začátku prosince jsme pokaždý pověsili na zábradlí našeho balkónu světlík, který byly vidět z celé ulice. Každý, kdo šel kolem našeho domu, si jich musel všimnout. Táta vždycky před Vánocema koupil vysokej strom, kterej jsme doma měli třeba až do půlky ledna. Máma nám každé rok na Tři krále říkala, že už je nejvyšší čas ho odstojit, táta ji ale pokaždý přemluvil, že má atmosféru se stromečkem rád a ať ho tam nechá. A ona ho vážně vždycky ještě několik dnů nechala ozdobenej.

Když jsem ležel pod tím svetrem, tak mi připadalo, jako by to zas byla přesně tahle předvánoční atmosféra, kterou mám tak rád. Začal jsem přemýšlet, co asi dostanu za dárky, jestli aspoň na Štědrej večer budeme zase všichni dohromady. Celý mi to přišlo na chvíli tak moc opravdový, že jsem dokonce vyběhnul na balkón, protože bych se vsadil, že tam budou svítit světlíky a že náš balkón zase bude ten nejvánočnější balkón v ulici. Jenže tam žádný světlík nevisely, byla tma a zima, nikde nikdo a šla mi pára od pusy. Otočil jsem se a vrátil se zpátky do pokoje, kde v televizi běžely reklamy. Jinak bylo všude v bytě zhasnuto a působilo to, jako by žádný Vánoce letos ani bejt neměly. Vypnul jsem televizi a schoval svetr do své skříně, protože jsem si najednou uvědomil, že to je jediná věc, díky které se aspoň na chvíli můžu vrátit do doby, kdy tu táta ještě bydlel a byli jsme opravdová rodina.

Samotný Vánoce byly mizerný. Táta si nás dopoledne na Štědrej den vyzvednul před domem a šli jsme na procházku směrem k Vyšehradu. Myslel jsem, že půjdeme k němu domů, ale říkal, že by se to prej nehodilo, tak jsme se celou dobu jen procházeli podél Vltavy. Na ulicích ležely zbytky sněhu, takovýho toho špinavýho, kdy už ani moc nerozeznáte, jestli je to sníh, nebo bláto, tak se z něj už ani nedalo nic stavět nebo se aspoň koulovat. Táta pak navrhnul, že si zajdeme někam sednout na čaj, jenže nemohl najít nic otevřenýho kromě jedný hospody, ale o tý řekl, že do ní rozhodně nepůjdeme, protože tam prej chodí ožralové. Tak jsme šli zpátky domů. Když už jsme byli u nás v ulici, tak nám dal dva dárky, hrozně špatně zabalený, protože u nás dárky vždycky balila máma, a i když nějaký z nich měly bejt jakože od táty, tak já stejně věděl, že je zabalila ona, protože jí to jde dobře, umí na mašlích udělat hezký kudrlinky. Táta nám popřál hezký Vánoce a ani nás nedoprovodil až před dům, jen řekl, že se uvidíme v lednu a ať mezitím nezlobíme.

Když jsme se vrátili do bytu, už u nás byla babička, stála v kuchyni a připravovala kotlety na řízky. „Tak co, kluci, jaký to s tátou bylo?“, ale ani nečekala na odpověď a začala maso naklepávat. Místo stromu jsme tentokrát měli jen nějakou velkou větev, kterou přivezla, protože jí máma do telefonu řekla, že nemáme vánoční stromek. Viselo na ní pár ozdob a byla položena ve starožitný váze v obejváku, kterou máma nikdy nepoužívá, vždycky stojí nahoře na skříni a nikdy jsem si nevšimnul, že by do ní něco dala. Jenže ta větev neměla s pravým stromem nic společnýho, vůbec se mi nelíbila, to jsem babičce taky řekl, ale ona se usmála, to přece není o stromečku, ale o tom, že jsme spolu, Kryštofe.

Zatímco smažila řízky, tak máma ležela v ložnici a asi zase spala, protože skrz dveře bylo vidět, že má zhasnuto. Šli jsme s Jendou k sobě do pokoje a já jsem si celý odpoledne prohlížel komiksy, který jsem sice četl už asi desetkrát, ale mně to nevadí, když ten příběh znám, klidně si ho přečtu znova. Pak nás babička najednou zavola-la na večeri, ale mnohem dřív, než jsme o Vánocích zvyklí, už asi

v pět hodin, ale my přitom na Vánoce nevečeříme normálně dřív než v šest. Kromě stavebnic od táty jsme dostali ještě pár dárků, hlavně od babičky, ona používá takovej starej ošklivej balicí papír, tak nebylo těžký poznat, že to je od ní. Jenže babička neví, co bysme s Jendou doopravdy chtěli, tak nám dala knížky a taky VHSku s filmem 101 dalmatinů, kterej je možná tak pro Jendu, ale ne pro mě, mě už tyhle dětský komedie nebaví.

Babička zůstala přes noc, spala v obejváku na rozkládací sedačce a další dopoledne odjela autobusem domů do Mělníku. Celý ty vánoční prázdniny byly divný. S Jendou jsme se skoro celou dobu dívali na televizi a mámě to bylo jedno, přitom nás jinak o prázdninách nutí, ať společně chodíme na procházky, i když je venku zima. Pak, den před silvestrem, vytáhla ze skříně několik lahví, který s tátou dostali k narozeninám anebo ke svátku. Vždycky je dávali dozadu do takový vysoký skříně vedle ledničky a většinou si nějakou z nich otevřeli jen na speciální příležitosti, jak máma vždycky říkala. Tentokrát jich ale otevřela hned několik, a přitom žádná speciální příležitost nebyla, protože silvestr byl přece až další den.

Na silvestra vstala až odpoledne, večer načala další lahve a potom už to tak bylo od Novýho roku skoro každé večer, a to i když už nám začala škola a mámě práce. Vždycky, když přišla večer domů, tak si jednu z těch flašek otevřela, a potom, když došly, tak si dokoupila nový. Začala taky chodit spát hrozně brzo, třeba už kolem devátý, a ani nás předtím nekontroluje, jestli už jsme v posteli. Ráno ji někdy musím jít vzbudit, když odcházím do školy, i když dřív to bylo naopak, vždycky budila ona mě.

Ted', od března, už je máma doma pořád, protože přestala chodit do práce, a většinu dne jenom spí. Když jsem dneska odcházel do školy, tak měla dokonce zamčený dveře do ložnice, takže jsem se s ní ani nemohl rozloučit.

NELA

Dneska je první den, kdy je fakt hezky, a já jsem doma nemocná. To je na nic. Prej ukázková angína, řekla doktorka mámě a dala mi antibiotika na deset dnů, takže od včerejška ležím v posteli. Teda, měla bych ležet v posteli, ale místo toho ležím v obýváku na sedačce a dívám se na televizi. Musím si hlídat čas, protože rodiče chodí z práce kolem pátý, takže pro jistotu se už tak v půl pátý přemístím zpátky do postele. Na noční stolek položím použitý hrníčky od čaje a taky pár kapesníků, aby to vypadalo, že jsem se ze svého pokoje nehla.

„Ne aby ses celý den dívala na seriály. Musíš ležet a odpočívat,“ připomínala mi máma včera večer i dneska ráno, než odešla do práce.

Jenže koho by bavilo bejt celý den v posteli? Od deseti hodin dávají na Nově Stephanii, už ji zase hraje jiná herečka, a hned potom Tak jde čas, takže jsem se včera i dneska dívala na oba seriály. K obědu mi máma připravila maso s bramborem, prej si ho mám ohřát v mikrovlnce. Tu máme teprve od Vánoc, táta ji dal mámě jako dárek, ale moc nadšená z ní nebyla. Říká, že ohřevat jídlo v mikrovlnce není moc zdravý. Já si stejně nikdy nepamatuju, jaký přesně čudlíky mám zmáčknout a na kolik ji dát stupňů, tak si v ní radši nic neohřívám, protože se bojím, že bych ji mohla rozbít. K bramborám jsem si nalila hodně kečupu, takže mi nakonec ani nevadilo, že jsou studený. Kečup máma kupuje jen výjimečně, vždycky nadává, že kazí opravdovou chuť jídla. Ale teď, když jsem nemocná, tak mám nějaký věci dovolený. Nejenže si můžu dávat kečup k jakýmu jídlu chci, ale dokonce mi máma koupila i nový číslo Kačera Donalda, kterýho mi jinak nekupuje. Tvrdí, že to je předražená blbost. Ve třídě raději nikomu neříkám, že ho ještě čtu, protože Zuzka se Sandrou si minulý měsíc povídaly o tom, že je tyhle dětský časopisy už dávno nebaví.

Marodění může bejt občas i celkem zábava. Kromě toho, že se v televizi dívám, na co chci, tak mám čas pořádně prošmejdit celý byt. Včera jsem si prohlížela všechny šuplíky u tátova pracovního stolu a koukala se, co v nich má. Nejlepší ale samozřejmě je, že nemusím